

Dette Valg foretoges efter Reglerne for Forholdstalsvalg paa Begjæring af K. Pedersen, P. Pedersen, Corn. Petersen, Steenstrup, Poulsen, Bogelius, Naber, Bach, Fjord, Frederiksen, Gad, Chr. Hansen, Jacobsen, Lybye, Dinesen, Rofod, P. C. Olsen og L. Larsen.

Ved den foretagne Valghandling afgaves der 85 Stemmesedler, og da der skulde vælges 7 Medlemmer var Forholdstallet altsaa 12.

Valgte bleve følgende 6 Medlemmer i følgende Orden: D. Christensen, S. Jensen, Hindenburg, L. Christensen, Poulsen og Christensen. P. Hansen havde 10 og Sørensen 2 Stemmer. En Stemmeseddel var blank.

Man skred altsaa til et nyt frit Valg paa et Medlem, hvorved der afgaves ialt 80 Stemmesedler, men deraf var 1 blank. Der var altsaa 79 gyldige Stemmesedler, og det afgjørende Flertal var saaledes 40. Valgt blev Sørensen med 45 Stemmer. (P. Hansen 34 Stemmer.)

Man gif derefter til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Første Behandling af „Forflag til Lov om Tords Afstaaelse til Dpførelse af Boliger for Husvilde i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1983—84).

Winther: Jeg vil tillade mig at gentage i det ærede Things Erindring, at det Lovforslag, som her foreligger, er fremkommet i et Udvalg, som var nedsat angaaende et Lovforslag, jeg i en tidligere Samling havde indbragt her i Thinget. Dette Lovforslag gif ud paa, at der gennem Loven skulde gives Folk, der havde Gæne til at betale en passende Husleie, en Ret til at kunne erholde funde Boliger paa et nogenlunde bekvemt Sted i den By, hvori de boede, og der var derhos foreslaaet adskillige Bestemmelser, som gif ud paa at borttage det Betænkkelige, der kunde være ved Sagen. Da denne kom i Udvalget, viste det sig imidlertid, at der var en Meningsforskjel tilstede, idet Flertallet ikke vilde gaa ind paa det Princip, som var udtalt i Lovforslaget, hvorimod et Mindretal godkjendte Principet, eller vilde i ethvert Fald ikke anerkjende de Indvendinger, Flertallet gjorde. Paa den anden Side erkjendte ogsaa Udvalgets Mindretal, at denne Sag kunde trænge til en nærmere Oplysning, og man enedes da i Udvalget om at henstille til Regjeringen, om den vilde tilveiebringe Oplysninger angaaende de herhenhørende Forhold, navnlig for at det deraf kunde fremgaa, hvorvidt der maatte være særlig Anledning til for Diebliffet at gaa

videre med den herhen hørende Lovgivning. Derhos enedes ogsaa alle Medlemmerne om et positivt Skridt, nemlig det at faae Principet for Loven af 4de Juli 1820 om Tilveiebringelsen af Boliger for Husvilde paa Landet gjort gjældende ogsaa med Hensyn til Kjøbstæderne. Med Hensyn til Kjøbenhavn ansaa man dette for aldeles ufornødent for Diebliffet, idet Kjøbenhavn er i Besiddelse af en stor Mængde Arealer, hvorpaa det, hvis det findes fornødent, vil kunne lade saadanne Bygninger opføre. Angaaende det her foreliggende Forflag skal jeg kun sige, at det er det, som blev udarbejdet af det nævnte Udvalg, og imod hvilket jeg ikke tror, der fra nogen Side kan være synderlig Indsigelse at gøre. Jeg skal derfor ikke opholde Thinget derved; men jeg vil tillade mig at gentage — og jeg vilde ønske, at dette maatte finde nogen Tilslutning i Thinget — en Opfordring, der blev stillet til Regjeringen af det daværende Udvalg, om at overveie denne Sag nærmere, for at man i en nær Fremtid kunde komme til Afgjørelse af et Spørgsmaal, der andre Steder har vaakt store Forlegenheder, og med Hensyn til hvilket det ikke kan nytte, at vi tro, at det ikke ogsaa kan komme til at staa paa Dagsordenen her. Det forekommer mig at være det Rigtige og det Vise, at man tager sine Forholdsregler i Forveien, saaledes at man ikke staaar hjælpeløs, naar der kræves Handling. Det er en Selvsølge, at den Opfattelse, som tidligere har været gjældende, og som er berørt i den omtalte Betænkning, nemlig at de Familier, man ved offentlig Hjælp skaffede Husly, skulde betragtes som Fattiglemmer, ikke længer bør gjøres gjældende; heller ikke i Loven af 1850 ser man Antydning af noget Saadant. Jeg veed ikke, hvorledes Forholdet har stillet sig i de Kommuner, hvori man har virkeliggjort denne Lov af 1850, men i ethvert Fald mener jeg, at det her foreliggende Lovforslag ikke maatte have en saadan Følge; hvis det skulde være Tilfældet, var det efter min Formening næsten værd at blive hjulpen end ikke at blive det. Under de forhaandenværende Forhold finder jeg ikke Anledning til at udtale mig videre. Jeg kunde kun ønske, at den ærede Minister vilde udtale sig om sin Opfattelse af Sagen. Jeg antager, at han har gjort sig bekendt med Udvalgets Betænkning, som forelaa i den foregaaende Samling, og jeg formoder, at det kunde interessere Thinget i det Hele at høre hans Mening derom.

Indenrigsministeren: Det er en Selvsølge, at jeg har fundet mig opfordret til at efterkomme den Begjæring, som det samlede Udvalg stillede til mig ved denne Sags Behandling sidst, og jeg har altsaa ladet anstille Underøggelse om, hvorledes Forholdene i den Henseende ere. Resultatet af disse Underøggelser holder jeg her i min Haand, og det gaar ud paa, at to af Landets 68 Kjøbstæder have bemærket, at der for